

Lucia Bătmîndru

DOMNIȘOARA KITTY

2020

Armonii Culturale

Lumină Vie

*Lumină vie, din albastru pur,
Speranța mea, din geană de azur,
C-un verde crud, te rog să mă cununi,
Să uit de negru și amărăciuni!*

*Lumină Vie, din albastru cânt,
Mă cheamă-n unda creață, dintr-un vânt,
Un mov să-mi pui, pe creștet, fără nor,
Să uit de lacrima ce-a curs ușor!*

*Voi rupe sarea dintr-o pâine caldă,
Voi presăra-o, pe-o felie dalbă,
Ce seamănă cu dragostea străveche,
Rămasă astăzi fără de pereche;
Cu ochii minții, într-o zi fierbinte,
Topi-voi gheața, căutând cuvinte,
Sorbind șuvoiul văii cu verdeață,
În strunele de vânt, ce mă învață
O terță nouă dintr-un do major,
Uitată-i simfonia-n la minor...*

*Lumină Vie, ai rămas în timp,
Cununa mea, pe frunte de Olimp!*

CUPRINS

ARGUMENT.....	3
Prefață	5
Crăiasa fată	10
Cu mult soare	11
Visul	17
Țara Câmpiilor Fermecate	22
Balul	29
Valea Speranței	38
Trusa din Țara Necunoscută	47
Puii	59
La grădiniță	62
În ajutorul Zefirei	66
Barbie	82
Hoțul din ospătărie	86
Promisiunea	92
Prima zi de școală	105
Domnișoara Kitty	108
Lumină Vie	120

Crăiasa Fată

*M-aplec în fața ta, Măicuță,
Tânjesec după sărutul tău;
Plec-ai prea departe, poate,
Acum aș vrea, la pieptul tău,
Să stau. Să-ți simt căldura dragă,
S-ascult poveștile cu prinți
Și să mă joc cu a ta salbă...
Vai! Dor mi-e de ai mei părinți!
Mi-e dor de soarele fierbinte
Ce-ncununa, în zi de vară,
O carte de învățăminte,
Ce-o răsfoiam eu, până-n seară...*

*Trecut-au anii mult mai mulți,
Acum sunt rece ca ghețarul,
Stau rătăcită, printre munți,
Cu fața albă, ca și varul;
Aștern cuvinte fără noimă,
Sperând, la clipa fermecată,
Să ies, din starea mea de comă,
Să redevin Crăiasa Fată,
S-aștern câmpii din infinit
Pe-un orizont, mult îndrăgit!*

*Această carte este dedicată
nepoatei mele*

Cristina Gabriela:

Să o citești, cu drag, prințesa mea !

Cu mult soare

Cu mult soare... și un loc luminos!

Așa s-ar putea descrie sătucul de pe malul Prutului, în care locuia Kitty cu familia ei. Un loc desprins dintr-o poveste, tocmai pentru că însăși viața de aici părea că țese o poveste frumoasă. Lumea își duce traiul în liniște, fără griji, gustând din bucuriile oferite de roadele pământului. Împrejurimile sunt pline de fânețe grasă, vii, livezi și, bineînțeles, multe legume. Roșia, proaspăt culeasă și caldută, este foarte zemoasă în aceste locuri și cu un gust amestecat de dulce și sărat. O bunătate! Dacă adaugi un pic de ceapă și brânză de oaie, masa devine un adevărat răsfăț gustativ. Cele două păduri, ce îngrădesc satul, sunt mici și nu prea dese, dar

suficiente pentru locuitorii de aici, care, în duminicile de vară, mai trec, pentru a face câte un grătar cu familia și prietenii. "Șașlăcul", așa cum îl numesc ei, este "specialitatea bucătarului", acesta fiind făcut din carne de miel ținută o noapte la macerat, în vin, ceapă și alte mirodenii.

Copiii cresc printre animale și bucuriile naturii; și nici nu bănuiesc, cât de mult noroc au, să ducă o astfel de viață.

Aici, printre căsuțele de lut și piatră, se află casa lui Petrică și a surioarei lui, Kitty. O căsuță mică și îngrijită, cu o ogradă pietruită și o fărâmbă de grădiniță, în fața casei. Florile înveselesc privirea încă din primele zile de primăvară, când se ivesc, din pământul negru, frumoasele lăcrămioare, apoi vin lalelele și maiestuoșii trandafiri. Aceștia din urmă, înfloresc până toamna târziu. În mijlocul grădinii mici, se află un leagăn de fier. Alături, legat cu o sfoară de crengile unui vișin, stă atârnat altul, din lemn. O găleată și o lopățică sunt abandonate lângă un morman de lut, așteptând să fie și ele bagate în seamă de micuții, care mișună în jur. Unul din copii luă găleata și, privind spre soare, exclamă:

-Băăăi, uite că e amiază și noi n-am plecat!

Era Petrica, un băiețel cu păr balai. Câțiva pistrui i se vedeau pe nas și pe obraji rotunzi.

Era cel mai înalt dintre toți, avea noua ani și se considera căpitanul echipei. Făcu un semn cu mâna unei fete, care stătea liniștită în leagănul de lemn; era Kitty, surioara lui mai mică. Ea se ridică alene și, luând o altă găleată în mâinile ei micuțe, se îndreptă spre poartă. Purta pantalonași trei sferturi de culoare roșie, îi primise de la o mătușă.

Sus, avea un tricou în dungulițe alb-roz, iar pe cap, o "palancă", așa se numea pălărioara albă, din bumbac. Abia împlinise șase ani. Era o fetiță rotundă la față, cu păr bălai și ochi albaștri.

-Veniți? întrebă ea, ridicând din umeri.

Petrică privi spre grădină, analizând cu o privire serioasă, dacă n-a uitat ceva și făcu semn celuiilalt băiat să iasă. În drum, mai așteptau cuminiți două fete; nu aveau mai mult de 8 ani. O luară, cu pași grăbiți, prin praful gros și cald. Pe alocuri, pământul înfierbântat sub razele soarelui, le ardea tălpile golașe. Urcară dealul într-o clipă și în fața lor apărură o câmpie mare, bine cunoscută de ei, plină cu lanuri de grâu galben și floarea soarelui. Spicele se înclinau în fața soarelui, parcă mulțumidu-i pentru razele binecuvântate, pe care le împărțea.

Capetele de floare soarelui se unduiau și priveau cu

lăcomie spre pata galbenă din cer, fredonând un cântec de iubire. Bineînțeles că n-au rezistat tentației și au intrat în lanul de răsărită. Petrică a ales trei pălânci, una le-a dat-o fetelor, una lui Mihăiță și a treia a păstrat-o pentru el. Au ajuns într-o pădure mică. Nu știu dacă pot fi numiți așa câțiva copaci, adunați pe o margine de deal. Căldura își făcea efectul. Limba li se uscaseră în gură și pământul părea din ce în ce mai fierbinte. Fiecare petec de umbră era ca o mană dumnezeiească. Printre copaci începu să se vadă în vale livada cu meri. O luară la fugă pe valea mare, prin iarbă și tufișurile sălbatice, fără să le pese de scaieții și bucățile de crengi uscate, care le zgâriau picioarele. Obrajii li se îmbujoraseră, setea devenea din ce în ce mai apăsătoare, pentru micii poznași. Petrică se opri brusc și scoase binecunoscutul fluierat.

-Uite o fermă! Hai să cerem apă.

-Crezi că ne vor da? întrebă Mihăiță.

-De ce nu? Cine merge?

Hotărâră să meargă toți. Intrară tiptil pe o ușă întredeschisă. Nimeriseră într-o cameră mică și întunecată, cu pereții dați cu var alb. Într-un colț era o masă, pe care se aflau câțiva ardei grași. N-au găsit apă, așa că și-au luat câte

un ardei și au ieșit repede afară, mușcând cu poftă din ei.

-Aaaaa!

Kitty se așază jos și începu să dea din mâini disperată.

-Sunt iuți! exclamă Petrică.

Cine să fi știut ? Kitty gesticula în continuu și începu să plângă, ștergându-și ochii cu mâinile, dar nu făcu decât să împrăștie iuțeala ardeiului pe toată fața. Ceilalți însă n-o băgară în seamă. Și ei au gustat din ardei și uite că nu plâng. O luară domol la vale. Kitty se ridică, înghițând în sec și porni în urma lor.

-Cred că era un izvor pe aici, zise Mihăiță. Haideți după mine, că nu e mult de mers.

Într-adevăr, au ajuns la un mic izvor, ce scliffea îmbietor la umbra unui copac bătrân și, în sfârșit, și-au putut domoli setea. Livada cu meri era deja aproape. Au intrat și s-au înfruptat din merele încă verzi. Au ales câteva fructe cu pete roșii, apoi au pornit, încet, spre casă. Era deja seară, când au intrat în sat. Părinții nu i-au certat ; știau că începe sezonul, în care micuții bântuie dealurile, căutând roșii, mere, struguri, de parcă n-ar fi avut și acasă.

Visul

Kitty privi cu insistență razele de soare ce se strecurau prin fereastră, apoi, când începu să-și simtă ochii aprinși de văpăi, își aținti privirea amețită spre Lenuța, verișoara ei, care venise în vizită de câteva zile.

-Știi ce am visat azi noapte? o întrebă ea cu o voce ghidușă.

-Ce? întrebă curioasă Lenuța.

-Parcă ne jucam în curtea școlii și dintr-odată am zărit o sârma îndoită sub formă de ușă. M-am aplecat și m-am uitat prin ea. Deodată m-am trezit într-o cameră, se pare că era o încăpere secretă. Am ieșit și te-am chemat și pe tine, după care ne-am jucat acolo ore întregi. Ah, ce bine ar fi fost, dacă era adevărat! suspină Kitty, cu o urmă de regret în glas.

-Vai, ce vis frumos! Ce mi-ar plăcea și mie să găsim acea cameră, să fie numai a noastră! Kitty privi într-o parte și, după o scurtă pauză, începu să povestească; se vedea că improvizează:

-Păi să știi că erau multe păpuși de diferite mărimi. Erau și păpușele Barbie, unele aveau părul alb, iar altele negru sclipitor. Într-o parte a camerei se afla un palat albastru, cu

